

gevels overdekte galerijen, met een geheimzinnig halfduister. Elders verbreken uitgebouwde trappen de vlakheid van menigen gevel en in de meeste gevallen eindigen deze onderdeelen in geestige torentjes, rond, veelhoekig, spits en met leien bekleed. Ook de op houten balken met consoles uitgekraagde verdiepingen zijn uitwendig met leien behangen. Eenvoudige geometrische figuren, afwisselend naarmate van de vindingrijkheid van den leidekker, geven een prettige levendigheid aan het oppervlak.

Bij sommige héél erg vervallen huizen, als het onbekte houtwerk der dakvensters in grimmige half-verrotte sprietten uitsteekt en de punten der gebroken dakleien de meest grillige omtrekken te zien geven, dan denkt men onwillekeurig aan de fantastische huizen die Gustave Doré teekende in zijn Don Quichotte of aan de griezelige dolzinnig-spookachtige straatjes in de film van Dr. Caligari.

Dan opeens worden die wrakke gevels weer afgewisseld door een nog gaaf gebleven, mooi gebeeldhouwd „hotel” of rijkere woning uit de 16e eeuw.

Hooge steile dakvensters met georneerde toppen; een of meer spitse torens; raamomlijstingen met François Premier-arabesken; ingangen met kolonnetten en gefigureerde bekroning en gesmeedijzeren tralies voor de vensters.

Patricische verblijven die de herinnering levendig roepen aan groote namen in de geschiedenis van de toenmaals beroemde baronnie van Vitré: de Montforts; de Rieux; de Trémoilles en de Colignys.

Maar ook aan bloedige twisten in de laatste jaren der 16de eeuw of in de 17de, toen de stad den Hugenoten als arsenaal diende.

Zoo is het Renaissance-tijdperk werkelijk door zeer fraaie en.... „gracieuze” voorbeelden vertegenwoordigd.

Ook later in de 17de eeuw ging de traditie der mooie huizen niet verloren.

In den tijd van Lodewijk XIV, woonde te Vitré Madame de Sévigné, die beurtelings hier of in haar niet ver afgelegene „Château des Rochers” haar bekende brieven schreef.

Op het hoogste punt der stad, onmiddellijk achter den noordelijken wal, ligt, aan een pleintje, de kerk; bouwwerk uit de 15de en 16de eeuw, met hoogen steenen spits en een zeer merkwaardig détail: een uitwendige kansel tegen den zuidelijken gevel. De gebeeldhouwde steenen kuip die met een rijk flamboyant baldakijn is overdekt, bevindt zich ongeveer een meter of drie boven de straat; een deurtje verbindt dezen preekstoel in de openlucht met het inwendige der kerk.

Overigens biedt de stad op het gebied van oude kerkelijke bouwkunst niet veel meer dan een alleenstaanden 15de eeuwschen toren op het kerkhof en een zeer boeienden laat-gothischen gevel van de Ste. Croix buiten de wallen in de benedenstad.